



YAKAMOZ

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2020-2021
Dönem: 2
Sayı: 12

Abdülaziz CEVHER MIHENK TAŞI

İnsan, dünyaya geldiği andan itibaren bir şeyler öğrenmeye ihtiyaç duyar. Bazen anne ve babasından bazen bir arkadaşı veya yakınından çoğu zaman ise öğretmeninden. Belki de dünyadaki en kutsal mesleğe sahip olan öğretmenler,

Her insanın bu hayatı yaşamaya başladığı andan itibaren, karanlık bir yolda önünü aydınlatan ışık gibidir. Asırların geçip gittiği o ve geçip gitmeye devam ettiği bu dünyada, milyarlarca insan yaşamış ve ölmüştür. O insanlara, daha da önemlisi tarihteki büyük şahsiyetlere bakınca çoğu zaman hayatlarının bir yerinde mutlaka yaşamının seyrine çok büyük etki eden bir öğretmeni buluruz. Çünkü unutmayalım ki, insan bir şeyi değiştirebilir öğretmen ise her şeyi.

Bazen hayata dair bir ip ucunu fark etmemizi sağlayan, bazen göremediğimiz görmemize yardımcı olan, bazen ise anne babamızın yerini tutup gerekirse öğüt veren gerekirse uyarın öğretmenlerimiz bizleri hayata hazırlamak için elinden geleni yapıyorlar. Nesiller yetiştiren, kahramanlar kazandıran, alimleri yetiştiren alimler olan öğretmenlerimiz, eminiz ki bu hayatın mihenk taşlarıdır.

İlk önce başöğretmen Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve saygıdeğer öğretmenlerimiz olmak üzere, bir harf dahi olsa öğretebilmiş tüm öğretim yolcularının, öğretmenler gününü kutlarım!

Mehmet Aykut ERDOĞAN GEL

Muhterem Mevlana Hazretleri,

Tasavvuf büyüğümüz, düşünürümüz, alim ve şairimiz.

747. ölüm gecende, Şeb-i Arus'unda yani Rabbine kavuşma düğününde seni rahmetle anıyorum.

Muhterem Efendim,

Yaşadığın dönem Anadolu coğrafyasının en zorlu yıllarıydı. Savaşlar, yoksulluklar, hastalıklar halkı zorluyor, hayat şartlarını ağırlaştırıyordu. Diğer taraftan da Moğollar Anadolu'yu yakıp yıkmış, başkent Konya'ya gelmiş ve şehri teslim almıştı. İslam coğrafyasında boydan boya Müslüman kanı akıyordu.

Müslüman Selçuklu Devleti tehdit altındaydı. Halk umutsuzdu. Birlik parçalanmıştı. Yeni bir yol göstericiye, öndere, alime ihtiyaç vardı. Kader bu işi sana nasip etmişti. Doğduğun şehri, Afganistan'ın Belh şehrinden taşıdığın özel Horasan'dan aldığın ruhla, Anadolu'da yakaladığın ışıkla halkı aydınlatmaya başladın. İslam'ı, kardeşliğin ve sevgiyi yaşayıp öğrettin.

Sayısız öğrenci ve derviş yetiştirdin. Dostun Şems'ten aldığı enerjiyle, aşk ateşiyle gönülleri yıkadın. Sonra Anadolu'ya birliğin ve kardeşliğin tohumlarını ektin. Onlar filizlendiler, meyve verdiler, başak verdiler, beyliklerden büyük Devletlere ulaştılar, Anadolu'ya yüzyıllarca hükmettiler.

Muhterem Efendim,

Bugün yaşadığımız ülkemiz çok zor günler geçiriyor. Çevremiz düşmanlarla dolu, teröristler askerlerimizi şehit ediyor, zalim devletler bize baskı uyguluyor, içimizden çıkan hainlerle dışımızdaki düşman birleşerek bize tuzak kuruyor. Bir de üstüne üstlük salgın belasıyla uğraşıyoruz.

Ekonomimiz, eğitimimiz, günlük hayatımız zor günler geçiriyor. Senin bize yol göstermeni bekliyoruz.

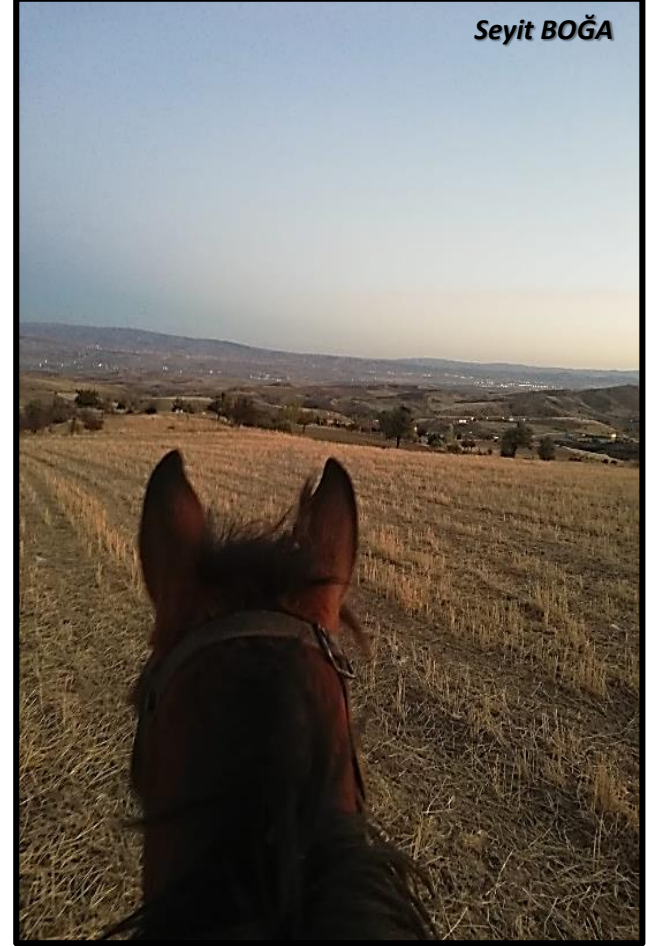
Muhterem Efendim,

Mesnevi'yi, Divan-ı Kebir'ini okuyup anlayacak durumda değilim. Belki ileride okuyup anlayabilirim. Şimdi bize kadar ulaşan güzel sözlerini anlamaya çalışıyorum,

Gel, gel, ne olursan ol yine gel,
İster kafir, ister Mecusi, ister puta tapan ol yine gel,

Bizim dergahımız, ümitsizlik dergahı değildir...

Seyit BOĞA



Sinan ACAR RUHU SUSKUN KENT

Kentte siyah bir kasvet,
Havada çarpışan bir yığın gözyaşı,
Düş kırıklarını saçıyor.
Duvarlar akıyor, ilmik ilmik,
Zift doluyor, sokaklara.
Kanıyor, kentin silik ruhu.
Aldırışsız sanatlar,
Kaçırılan bir çift göz,
İş bildirmeyen yüklemsiz cümleler...
Kent, teslim oluyor kötülüğe
Bütün kuytuları ele geçiyor
Mavi kayboluyor, işçileri suskun,
Gecekondular ışıksız.
İzin yok;
Yıldızlara...
Gecenin Doğurmasına ayı...
Gömülüyor karanlığa, sessiz çılgınlık
Bir baştan bir başa ıssızlık...
Sürgünlerden ibaret bu kentin insanları
Kayboluyor yangın yerlerinde.



Abdülaziz CEVHER

ÜÇ KİTAYA HÜKMETMEK

Biz Türkler, bütün tarihimiz boyunca hürriyet ve istiklale timsal olmuş ve olmaya devam edecek bir milletiz.

Gazi M. Kemal Atatürk

Tarih boyunca ölmeyi, esir olmaya yeğleyen yüce milletimiz. Asırlar boyu üç kıtaya hükmetmesinin ardından, adeta milat denilebilecek bir döneme girmişti. Dünyanın dört bir tarafında ne kadar Türk düşmanı var ise gözünü Anadolu topraklarına çevirmiş, dişini Türk halkına bilemişti. Felaket üstüne felaket yaşanan bu coğrafyada, durum hem millet hem devlet için gelebilecek en acı noktaya gelmek üzereydi, yıllar boyu, devlet kurup devlet yıkan, çağ açıp çağ kapayan bu millet, her daim olduğu gibi üzerine düşeni yaparak, kendi göbeğini kendi kesmeyi bilmişti. Ne yoksulluğu ne imkansızlığı ne açlığı umursamış vatani milleti için anne babasını, eşini ve çocuğunu ardında bırakarak kanını son damlasına kadar topraklar uğruna feda etmek için cepheye koşmuştu.93 Harbi'nde olduğu gibi, Çanakkale Savaşında olduğu gibi Kurtuluş mücadelesinde de Anadolu isminin hakkını veren analarla, cihad meydanını pehlivansız bırakmayan mücahitlerle ve her biri bir köşede kendinden habersiz kahramanlarla mübarek coğrafyayı zalimin zulmüne teslim etmeyerek, canını, cananını ve tüm varını vermişti. Kendi bağrından koparıp, şehadeti göze alarak nice Mustafa Kemalleri, Halil Kut Paşaları, Seyit Onbaşlıları, Fahrettin Paşaları ve dahi yüz binlerce kahramanı, bu vatan uğruna feda etmiş ve yok oldu denilen, Avrupa'nın "hasta adamı" Osmanlı Devleti Türkiye Cumhuriyeti'ne koşarak sancağını taşımaya devam edeceğini cümle aleme ilan etmiş ve adeta tarih Türk'ün sözünü söylediği yerden başlar diye haykırmişti.

Kemal ŞİMŞEK

HAYAT

Hayatın güzeli mahur bestedir,
Aşk hem gönülde hem sestedir.
Şarkılar olmasa tatsızdır ömür.
Seveni olmasa sonsuz nefestir ömür.

Böyle küskün de değilim hayata,
Yağmur yağmasa da bulutlarım var.
Hayatı bırakıp giderim,
Yarınlara için umutlarım var.

Şarkılar olmasa tatsızdır ömür.
Hayat bir şarkıdır yavaş yavaş söylenir.
Bazen ömür dediğin uzadıkça kısalır,
Bazen de hızlı hızlı yaşarsın hayatı...

Sinan ACAR

SENSİZ, YAŞARIM SESSİZCE

Mesafeler kamaştırır gözlerimi,
Senden uzak saatler beynimi kemirir.
Hayallerimde görürüm sensiz cehennemini,
Hatırlatır seni bana karanlık bir şiir...

Görüntüler gelir aklıma, bir dizi poyraz karayel,
Saat on iki kahve bardağım boş,
Rahatım kaçmış, sensiz yüreğim mahşer.
Beynimde çığır, kuru bir sancı varoş.

Kaybolursun siyah bir denizin koyuluğunda,
Vedalar gelir sessizce alır her yerimi,
Sensiz, sarılırım Oğuz Atay'a kelimelerine..
Bir cümlesine sarılırım, kelime sevdaya zaman yoktu.

Sinan ACAR

DERDİNİZ Mİ ÇOK

Derdin çok öyle mi dostum,
Hiç Yusuf gibi kuyulara
Atıldın mı sen dostum?

Yoksa Yunus gibi balığın
Karnında hapsedildin mi sen?
Belki de Muhammed (A.S) gibi

Kâbenin etrafında başından
Aşağı işkembe döküldü değil mi?
Yoksa Taif'te taşladılar mı seni?

Yoksa Zekeriya (A.S) gibi
Başın testereyle mi kesildi?
Yoksa Habib-ul Neccar gibi

Taşlandın mı sen dostum?
Derdin çok belki de değil mi?
İbrahim gibi ateşe atıldın mı sen?

Yoksa Eyüp gibi mağaralarda mı yaşadın?
Bütün vücudunu kuşlar mı sardı senin dostum?
Belki de şikayet ettiğin hayat başkasının hayalidir...



Acar SİNAN
ANNEM

Her gün oturduk o köşe başında.
Para toplardı annem o renkli kaldırımlarda.
Taşların ince tok sesleri dolunca kulaklarıma,
Kapanırdı gözlerim usulca.

Ağlamaklı sevgisine boğulmaktı annemin hayat.
Çaresizdi gücü,karıncaları izler taşları çizirdi tırnaklarıyla,
Sıkılırdım kirli ellerim gezerdi yüzümde...

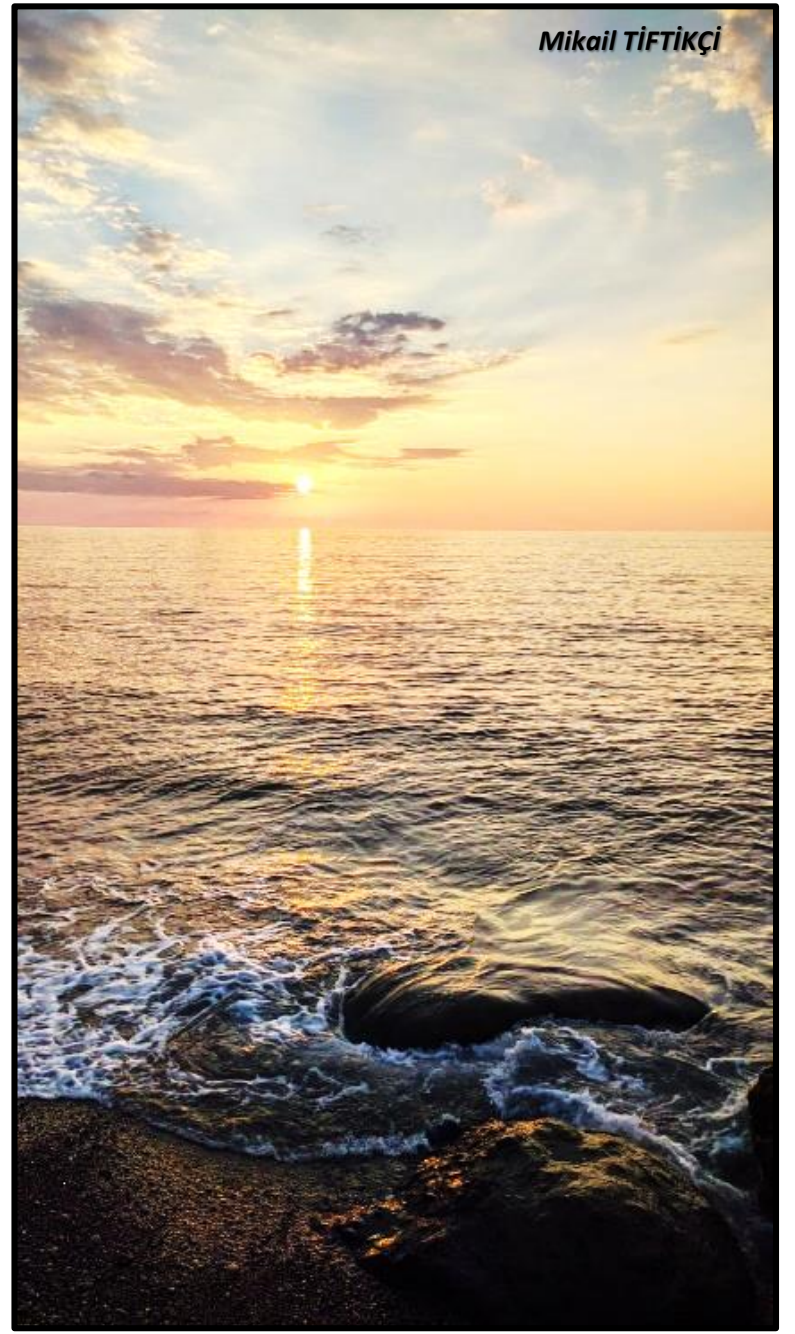
Kırmızı,mavi, yeşil çocuklar...
Sıra sıra geçirdi önümden
Beklerdim akşamı,
Biliyordum ki akşama daha çok var...

İsmail KÖROĞLU
VATAN SEVDASI

Vatanım benim can vatanım,
Atamdan kalan vatanım..
Tek senin için ölür,
Tek senin için öldürürüm.

Sen benim vatanımsın,
Kimselere vermem seni,
Alabilmeleri için seni,
Cesedimi çiğnemeli.

Bu vatan sevdası,
Ölene kadar gider,
Vatan benim vatanım.
Uğruna ölürüm vatanım.



Mikail TİFTİKÇİ

Göksun



Mehmet ERDOĞAN
HAYAT EVE SİĞMIYOR

Salgın salladı bizi,
Evlere bağladı bizi,
Mesafe, maske, temizlik,
Kimseler sormaz halimizi.

Her sabah aynı sabah,
Kahvaltı, zoom ve eba,
Özledim okulumu, arkadaşlarımı,
Üç artı bire sığar mı dünya?

Gözler verilerde sayılarda hep,
Bazen inişler bazen çıkışlar,
İnternet, telefon ve instagram,
Sıkıldım hepsinden arkadaşlar.

Sevgili büyüklerim duyun sesimizi
Hayat eve sığmıyor, bilin artık bunu,
Dua ediyorum Rabbim kurtarsın bizi,
Virüsten, afetten, yalnızlıktan hepimizi.



Ekrem MEHMETOĞLU SÖYLE

Kim hesabını verecek,
Kalbimdeki acının, gözümdeki damla damla yaşın,
Nasıl kapanacak gözlerim söyle!
Seni mi bulayım yoksa sensizlik de mi kaybolayım?

Kim doldurdu yerimi şimdi,
Hangi yabancınn elleri değdi ellerine?
Kimin gözleri baktı gözlerine, söyle!
Nasıl anlatayım nasıl anlatılırsın ki?

Hangi alfabede rastlanır ki isminin güzelliğine,
Hangi şarkı anlatır kalbimdeki acının dermanımı?
Hangi yabancı doldurur senin boş bıraktığın mekanı söyle!
Seni mi bulayım yoksa sensizlik de mi kaybolayım?

Nasıl anlatılır ki bakışlarının güzelliği,
Nasıl anlatılır gülüşlerindeki açan çiçekler,
Nasıl sevilmezsin ki, söyle!
Nasıl anlatayım nasıl anlatılırsın ki?

Kime gideyim ki senden sonra,
Kimi seveyim, kime neden güveneyim?
Nasıl yaşayayım senden sonra , söyle!
Seni mi bulayım yoksa sensizlik de mi kaybolayım?

Muzaffer ailesinin tek erkek çocuğuydu, Bir de ablası Esmâ, kız kardeşi Zarife vardı. Baba ailenin geçimini ekip biçtiği tarla ve bahçesiyle 8-10 koyundan ibaret olan hayvanlarıyla sağlamaya çalışırdı. Sabahın erken saatinde kalkar, bulgur veya ayran çorbasıyla kahvaltısını yapar, torbasında bir parça ekme, birkaç dilim koyar, su testisini doldurup tarlaya giderdi. Yorulmak nedir bilmeden çalışırdı. Havalar iyi giderse ekin bol olur, hayvanların yemini ayırdıktan sonra kalanını satardı. Annesi ve kız kardeşleri bahçelerinden topladığı sebze ve meyvelerle kışlıklarını hazırlar, kiler olarak kullandıkları depoya koyardı. Muzaffer de bazen tarlaya gider, babasına yardım eder, bazen de eşiğiyle ormana gider odun toplardı. Böylece mutlu mesut yaşarlardı.

Derken Muzaffer bir gün genç delikanlı oldu. Boş zamanlarında arkadaşlarıyla gittiği köy kahvesinde duyduklarını gelip babasını anlatırdı. Memleketin uzak bölgelerinde terör diye bir bela varmış. Gençleri kandırıp dağa çıkarıyorlarmış. Elleriyle silah verip eğitiyorlarmış. Sonra da yolları kesip, askere polise saldırıyorlarmış. Böylece örgütlerinin gücünü gösteriyorlarmış. Fakat olan masum askerlere ve polisler oluyormuş. Genç yaşta şehit oluyor, hayata veda ediyorlarmış. Geriye anne, babalarının gözü yaşlı bırakıyor, sevgililerini, eşlerini dul ve çaresiz bırakıyormuş. Muzaffer bunları üzülenek anlattığında babası evladım vatan için hainlerle ve düşmanlarla savaşmazsak geriye bıraktığımız güvende ve huzurla yaşayamaz. Bu uğurda ölen şehit, yaralılar gazi olur dedi. Muzaffer babasının söylediklerini anlamıştı. Ama yine de içinde bir burukluk vardı. Hayatının baharında gençlerin ailelerine ve sevdiklerine canlarını feda etmelerini kavramak zordu...

Günler aylar derken bir gün postacı köye Muzaffer'in asker kağıdını getirdi. Muzaffer askerde hazırlık yapıp birkaç gün sonra yola koyulacaktı. Son akşam arkadaşları evinde toplandı. Eline kına yakıp türküler söylediler bir ara Muzaffer kaybolup sevgiliyle vedalaşmaya gitti. Kayısı ağacının altında elinden tutup gözlerine baktı...

Ağlıyordu...Gömleğinin ucuyla gözyaşlarını sildi.

"Ağlama" dedi. "dua et, kazasız belasız döneyim seni isteyeyim ve düğünümüzü yapalım" dedi. Sevgilisi Gülizar beni habersiz koma, mektup yaz ne olur dedinşallah.Komam kara gözlüm dedi, sen de bana köyden haberler yazarsın dedi olan biteni saklamadan yazarsın dedi son kez uzun uzun bakıştılar ve vedalaştılar. Muzaffer acemi birliğinden sonra operasyona gitti. Sırt çantasında bir haftalık yiyeceği ve suyu vardı. Silahnın mermileri ve el bombaları vardı. Dağ Başında bir geçitte gece pusunda nöbet tutuyordu. Arkadaşlarıyla arasında 15-20 metre vardı. Ay parlıyordu. Dağ sessizdi Muzaffer'in elleri üşüyordu. Gülizar'ı düşünüyordu. Onu düşünmek için ısıtıyordu. Onun bu saatte uyumadığı hissediyordu. Belki annesi de uyumuyordu. Babası akşam namazına kalkmış olabilirdi. Kardeşleri ise derin uykularındaydı. Bir ara hışırtı duydu. Bir hayvan sesi miydi bir insan sesi miydi ayırt edemedi. Arkadaşlarıyla parolayla haberleştiler. Herkes tetikteydi, derken bir silah patladı.

Ardından bütün arkadaşları ve kendisi sesin geldiği noktaya ateş etti. Kurşunlar başının üstünden yanından vızır vızır geçiyordu. Bir ara "ah diye inledi. Galiba vurulmuştu vücudun ısınmıştı, artık üşümüyordu. Çok sürmedi ayaklarını hissetmemeye başladı, kanı çekiliyordu. Şehit oluyordu...

"Allah'ım" diyordu "Gülizar'ıma beni unutturacak güzel bir hayat nasip et" diyordu. Ruhunu Rabbine teslim ederken Eşhedu cümlesini tamamlayamadı...

Annesi "oğlum" diye uykusundan sıçradı...Muzaffer şehitler kervanına katılmıştı...